

ZJEDNOCZENIE APOSTOLSTWA KATOLICKIEGO

BYĆ APOSTOŁEM DZISIAJ

S. Aline Cecilia Moreschi, CSAC

PAŹDZIERNIK 2025

Tł. S. Monika Jagiełło SAC

„Pozwólcie dzieciom przychodzić do Mnie.”

Jubileusz Świata Edukacji

Październik to szczególny czas, kiedy na całym świecie obchodzimy Miesiąc Misyjny. Przypominamy sobie wtedy, że Kościół jest obecny w różnych rzeczywistościach i na różnych frontach misyjnych, głosząc miłość Bożą, dotykając życia i serc, ożywiając wiarę, nadzieję i przemieniając rzeczywistość. Jako Kościół będziemy mieli okazję świętować kilka jubileuszy: Jubileusz Świata Misyjnego, Jubileusz Migrantów, Jubileusz Życia Konsekrowanego, Jubileusz Duchowości Maryjnej, a 31 października – Jubileusz Świata Edukacji, którego hasłem są słowa: „Pozwólcie dzieciom przychodzić do Mnie”.

Dla nas, Brazylijczyków, oprócz całego tego bogactwa, 12 października obchodzimy święto patronki – Nossa Senhora Aparecida oraz Dzień Dziecka, zaś 15 października, podkreślając znaczenie misji edukacyjnej, świętujemy Dzień Nauczyciela.

Kiedy myślę o świecie edukacji, pierwszym obrazem, który przychodzi mi na myśl, są dzieci – jako żywna i autentyczna gleba, na której rozpoczyna się cała droga wychowawcza. Kto z nas w swojej codzienności – w rodzinie, w szkole, w pracy czy na misji – nie spotyka dziecka? Kto z nas nie czuje, jak serce się ogrzewa, a oczy błyszczą, gdy wrca myślami do własnego dzieciństwa? Jakie uczucia obecne są w twoim sercu w tej chwili? Co pamiętasz najbardziej? Co wywarło na tobie największe wrażenie? Kto pomógł ci zrobić pierwsze kroki, mocno trzymając twoją dłoń? Czego dzisiaj mogę się nauczyć ze sposobu „bycia dzieckiem”?

Jezus uczy nas: „Pozwólcie dzieciom przychodzić do Mnie i nie przeszkadzajcie im; do takich bowiem należy królestwo niebieskie” (por. Mt 19,14). W kontekście historycznym tego fragmentu dzieci miały niski status społeczny. Jezus, dzięki swojej Boskiej pedagogii, odwraca wartości i przełamuje ówczesne paradygmaty, zmieniając logikę „ważnych” ludzi. Królestwo jest darem, który przyjmuje się z ufnością, a wspólnota powinna torować do niego drogę, a nie stawiać przeszkody („nie przeszkadzajcie im”). Ta scena jest ikoną łaski, ponieważ Królestwo przyjmuje się, a nie zdobywa. Wyraża ona także gościnność Kościoła: przyjmowanie i ochranianie najmniejszych, uczenie się od nich ufności oraz czynienie z Ciała Kościoła miejsca, w którym nikt nie jest powstrzymywany od przyjscia do Chrystusa.

Nauczanie Kościoła podpowiada nam, aby wyjść poza samą scenę i wnieść ten gest Jezusa do naszej pracy duszpasterskiej, która stanowi piękny przykład dla każdego apostoła-misjonarza.

„Pozwólcie dzieciom przychodzić do Mnie” to wezwanie uniwersalne do przyjęcia postawy „bycia dzieckiem”, która zawiera w sobie pokorę, ufność i czystość. Serce dziecka jest żyzną glebą, gotową przyjąć Słowo Chrystusa i Jego naukę, a przez to burzyć bariery, które wytwarzają się w ciągu życia.

Misja Kościoła kieruje się i oświecana jest Słowem Bożym, którego zadaniem jest chronić, wychowywać, przyjmować i kochać najmniejszych, rozpoznając obecność Boga w każdym spojrzeniu.

Jako chrześcijanie jesteśmy wezwani do podejmowania działań ewangelizacyjnych, do tworzenia bezpiecznych przestrzeni wychowania w wierze i przekazywania Dobrej Nowiny Ewangelii najmłodszym, aby także – poza drzwiami Kościoła i katechezy – otwierać drzwi serca na przyjęcie łaski Bożej wszędzie tam, gdzie realizujemy misję ewangelizacyjną. W ten sposób możemy przemieniać świadomość i wolność, pielęgnować radość płynącą od Boga oraz tworzyć spotkania, które prowadzą do spotkania z samym Bogiem. Kościół wiele uczy się od dzieci.

Święty Wincenty Pallotti, w sercu XIX-wiecznego Rzymu, widział ulice, parafie i szkoły jako miejsca wychowania, patrząc na nie wrażliwym i aktywnym spojrzeniem. Jego wizja duszpasterska łączyła miłosierdzie, miłość, nadzieję, wiarę i organizację. Pallotti promował katechezę, szkoły wieczorowe, tętniące życiem oratoria, odwiedziny rodzin i współpracę z dobroczyńcami, by wspierać edukację najuboższych. Celem nie było tylko przekazywanie treści, lecz humanizowanie i budzenie świadomości, że każdy ochrzczony jest powołany do świętości i apostołstwa. Wychowywał, angażując kapłanów, osoby konsekrowane i świeckich – kobiety i mężczyzn jako współodpowiedzialnych, dzieci i młodzież jako protagonistów, uznając miłość jako żywą i skuteczną metodę misji. Jego świadectwo uczy nas kochać i służyć z radością.

Pallotti łączył wiarę i życie, modlitwę i zaangażowanie społeczne, „szkołę ducha” i „szkołę czynu”. Jego pedagogika była pedagogiką bliskości, jego język – prosty i zrozumiały, a wychowanie prowadziło do wolności. Zrozumiał, że prawdziwe chrześcijańskie wychowanie polega na tym, by człowiek odkrył swoje miejsce w misji Ojca, pozwolił się kształtować przez Chrystusa i z Nim pojął, że „wszyscy są powołani” i każdy może współpracować w misji Kościoła.

Jako siostra pallotyńska pracuję w edukacji od początku mojej drogi powołaniowej. W pierwszych latach formacji pracowałam jako młoda praktykantka w szkole państwowej w stanie Paraná, a podczas stażu poznawałam różne rzeczywistości: żłobka w Rio de Janeiro, szkoły Instituto Apostolado Católico w Argentynie oraz w Colégio Cenáculo w Porto Alegre. Od trzech lat jestem w Colégio Fátima w Santa Maria, gdzie posługuję w katechezie i duszpasterstwie szkolnym. Przyznaję, że zawsze unikałam pracy w szkołach, bo nie czułam się zdolna do podejmowania misji wychowawczej, lecz im bardziej uciekałam, tym bardziej Pan mnie do niej przybliżał, a ja coraz mocniej zachwyciałam się pięknem tego szlachetnego posłannictwa. Dziś, na mojej drodze i w moim życiu wychowawczym, dostrzegam, że wychowywać w duchu pallotyńskim oznacza iść z nogami mocno stąpającymi po ziemi, a oczami utkwionymi w Jezusie.

Zakotwiczeni w Słowie, w sakramentach i we wspólnocie, karmieni Bożą łaską poprzez działanie Ducha Świętego, możemy być wielkimi współpracownikami w twórczym i misyjnym działaniu, w dialogu z kulturą cyfrową, we współpracy międzypokoleniowej i w dzieleniu się doświadczeniem wiary.

W praktyce wychowanie jest drogą słuchania i przyjmowania – na wzór Jezusa – w duchu „pedagogiki czułości”, która łączy miłość, łagodność i stanowczość, gdzie każda aktywność jest doświadczeniem spotkania (z Bogiem) i w misji (z innymi). W ten sposób, posłuszni słowu Jezusa i zainspirowani charyzmatem pallotyńskim, pozwalamy najmniejszym przychodzić do Chrystusa, a wraz z nimi odkrywamy na nowo prostą, lekką i wolną od ciężarów drogę do Królestwa Niebieskiego.